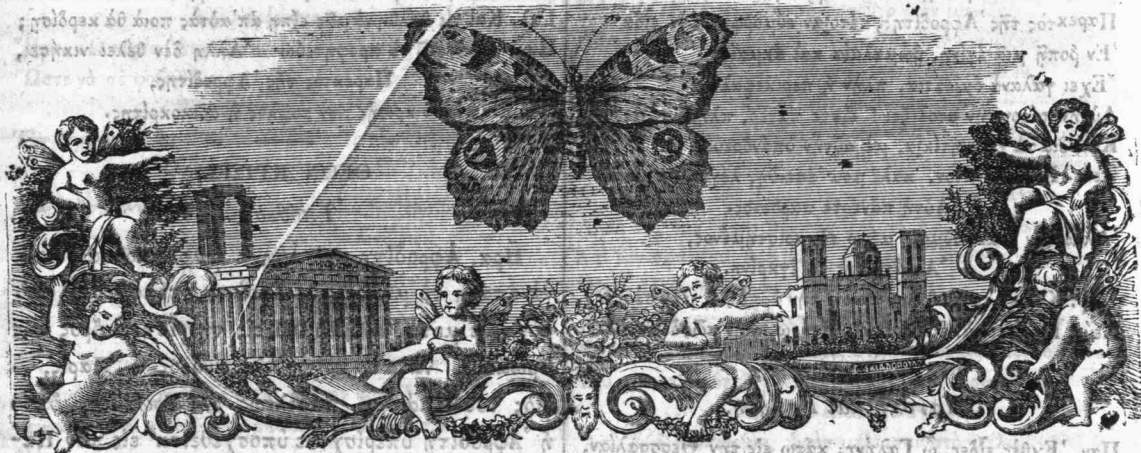

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ, ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Δ'. 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1866. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 88.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Υπό Μ. ΑΝΔΡΕΑΔΟΥ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ.

ΖΕΥΣ καὶ ΕΡΜΗΣ.

Ξεῦρεϊς, ὦ Ἑρμῆ! τὴν κόρην τοῦ Ἰνάχου, τὴν ὠραίαν;

Ἑρμῆς.

Τὴν Ἰώ; ναι, τὴν γνωρίζω, τὴν καλὴν ἐκείνην νέαν.

Ζεῦς. Δὲν εἶν' νέα πλέον τώρα, ἀλλὰ δαυμάλις, Ἑρμῆ μου.

Ἑρμῆς.

ὦ! τί πρᾶγμα παρὰ φύσιν! ἀλλὰ πῶς μετεμορφώθη;

Ζεῦς. Ἡ ζήλοῦτος γυνὴ μου

Ἐναντίον τῆς κακώθης,

Καὶ τῆς ἀλλάξε τοῦ σχήμα' ἀλλ' ἀκόμη μίαν ἄλλην,

ὡς οὐδ' ἔκτὸς τούτου, τυραννίαν οὐ γόισιν

Ἐπενόησε μεγάλην,

Δι' ἐκείνην τὴν ἀθλίαν.

Ἐδώρισ' ἐπιστάτην ἓνα αἰπὸν βουκόλον

Πολυόμκτον, τὸν Ἄργον, καὶ αἰώνια τὴν βλέπει.

Ἑρμῆς. Τί νὰ κάμω λοιπὸν πρέπει;

Ζεῦς. Νὰ καταβῇς εὐθὺς τώρα ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸν θάλον

Πέταξε εἰς τὴν Νεμεάν,

Ὅπου τὴν φυλάττ' ὁ Ἄργος κύταξι εὐθὺς εὐρὸν,

Κι αὐτὸν μὲν θανάτωσέ τον.

Πάρε δὲ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν νέαν,

Κάμε τοὺς τὴν θεὰν Ἰσιν,

Οἱ Αἰγύπτιοι θεὰν τὼν θέλουσι θεοὶ τὴν γνωρίσειν

Καὶ τὸν Νεῖλον ἀρ' φουσκώνη,

Καὶ ἀς πέμπῃ τοὺς ἀνέμους· κίθλους τοὺς θαλασσοπόρους.

Καὶ τοὺς Ἑλλήνας ἐμπορούς.

Στὸ ἐξῆς ἀς τοὺς γλυτρώνῃ.

Ἥφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἥφ. Νά με, πάτερ, ὅπου ἦλθα, κατὰ τὴν διαταγὴν σου.

Εἶμαι εἰς τὴν προσταγὴν σου,

Με αὐτὸν τὸν πέλεκυν μου,

Κοπτερόν ὡς αὖ μαχαίρην.

Λίθον κόπτω μ' ἓνα κτύπον, μὲ τὸ δυνατόν μου χέρι.

Ζεὺς.

Εὔγε, Ἥφαιστε υἱέ μου, δός μου μίαν στὴν κεφαλὴν μου.

Σχίσε μου τὴν εἰς δύο μέρη.

Ἥφ. Τί! νομίζεις ἐτρελᾶθην; ἦ, ὦ πάτερ, μὲ πειράζεις;

Καλὲ, πές μου τὴν ἀλήθειαν γρήγορά τί με προστάξεις;

Ζεῦς.

Τὸ κρᾶνόν μου νὰ σχίσῃς·

καὶ ἀνίσως ἀπειθήσης.

πολλὰ εἶναι τὰ κηχά σου.

Κι ἄλλοτε, τὸ ἐνθυμᾶσαι, ἐπειράθης τὸν θυμόν μου.

Κτύπα, μὴν ἀργῆς, σου λέγω, κτύπα μὲ τὰ δυνατότά σου.

Χάθηκα ἀπὸ τοὺς πόρους, πού ταρασσούν τὸ μυαλόν μου.

Ἥφαιστος.

Καλὲ, φέρε νοῦν, τί λέγεις; Εἰς τὸν τόπον θὰ σ' ἀφήσῃ.

Εἶν' σπαθὶ ὁ πέλεκυς μου.

Χωρὶς αἷμα, μὴ νομίζῃς ὅτι θὰ σέ ξεγεννήσῃ.

Ζεῦς. Χωρὶς φόβον, Ἥφαιστε μου.

Ξεῦρω γὰρ τί μοῦ συμφέρει. Δὲν βαστῶ πλέον, υἱέ μου.

Ἥφ. Τί νὰ κάμω; σὺν προσάξῃς. Νὰ, σοῦ καταιδῶ μίαν.

ὦ! τί πρᾶγμα εἶναι τοῦτο; Μία νέα ὠπλισμένη

Μ' ὄλην τὴν τὴν πανοπλίαν;

Ἡ πτωχὴ ἡ κεφαλὴ σου τί ἦτο ἐγγαστρωμένη !
Δὲν θαυμάζω ἐὰν πάντα ἐδωπά σε θυμωμένον,
Τέτοια ζωογονοῦντα στὸν ἐγκέφαλον παρθένον.
Ἐν στρατόπεδον αὐ εἶχες, καὶ δὲν τῷσευρες, κεφαλὴ
Νά, πηδᾷ, καὶ πυρρὴ χίρξει, νά, ποῦ σείει τὴν ἀσπίδα
Ὅλη ἐνθουσιασμένη, καὶ τὸ δόρυ της τὸ πάλαι.
Παρεκτός τῆς Ἀφροδίτης, τέτοια εὐμορφὴν δὲν εἶδα
Ἐν βοτῇ μὲ ἐγίνη, ῥωμαλαία καὶ ἀκμαία
Ἐχει γαλανὰ ὀμμάτια, πλὴν ἡ περικεφαλαία
Αὐτὴν κάσον τὴν στολίζει ! ὥστε πάτερ, πλήρωσέ με,
Καὶ διὰ τὰ γεννητικὰ, μὲ αὐτὴν ὑπάνδρουσέ με
Ζεὺς. Εἰν' ἀδύνατον, καλέ μου, ἐπειδὴ, λέγει, θά μείνῃ
Αὐτὴ πάντοτε παρθένος.
Ἄλλὰ δὲν ἐναντιοῦμαι· μένω εὐχαριστημένος,
Ἄν ἀτὴ της τὸ ἐγκρίνῃ.
Ἡρ. Κ' ἐγὼ τοῦτο θέλω μόνον· τὴν ἀρπάζω, μὴν σὲ μέλῃ.
Ζεὺς. Κάμε το, ἂν ἐμπορέσης. Ξεῦρω πλὴν πῶς δὲν σὲ θέλει.

Πανόπη καὶ Γαλήνη.

Παν. Ἐχθὲς εἶδες, ὦ Γαλήνη, κάτω εἰς τὴν Θεσσαλίαν,
Τί μας ἔκαμεν ἡ Ἐρίς, ἐπειδὴ στὴν εὐωχίαν
Δὲν ἦτο προσκεκλημένη ;

Γαλ. Δὲν συνέτρωγα μαζί σας· ἐπειδ' ἤμην προσταγμένη
Χθὲς ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, τῶν Τριτῶνων τὸν πατέρα,

Καὶ τὸ πέλαγος κρατοῦσα

Χωρὶς κύμα ἡμέρα.

Πλὴν τί ἔκαμε, Πανόπη, ἂν καὶ δὲν ἦτο παρούσα ;
Παν. Ἐνῷ ὁ Πηλεὺς κ' ἡ Θέτις πάγησαν συνδυεμένον
Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμφιτρίτην καὶ ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα
Εἰς τὸν νυμφικὸν κοιτῶνα

Αὐτὴ ἡ κατηραμένη,

Χωρὶς νὰ τὴν διῇ κανεὶς μας, ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ὄλον
Ἄλλοι ἔπιναν, καὶ ἄλλοι οἱ μὲν ἐχειροκροτοῦσαν
Τὴν Χρυσὴν κιθάραν ὅταν ἐβαρῶσαν ὁ Ἀπόλλων,
Ἡ ἐπρόσεχαν στὰς Μούσας ὅπου μᾶς ἐτραγωδοῦσαν,

Τότε ἔβριψαν ἐκείνη

Στὸ συμπόσιόν μας ἕνα

Θυματὸν, ὠραῖον μῆλον, χρυσὸν δλον, ὦ Γαλήνη !

Ὅπου ἦσαν χαρῆγμένα

« Ἡ ὠραία νὰ τὸ λάβῃ, » κ' ἐκυλοῦσε μόνον τότε,

Κιὼς νὰ ἦτο προσταγμένον,

Κ' ἐξέπιτθεδες ῥιμμένον

Ἡλθ' ἕως ἐκεῖ ποῦ ἦσαν αἱ θεαὶ αἱ τρεῖς αἱ πρῶται,

Ἡρα, καὶ ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ἡ ἄλλη ἡ Παρθένος·

Ὁ Ἑρμῆς ἀφ' οὗ τὸ πῆρε, καὶ, καθὼ γράμματισμένος,

Μᾶς ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ὅπου ἦσαν γεγραμμέναι,

Ἡμεῖς μὲν ἡ Νηρηίδες· μείναμεν σιωπημέναι,

Θέλουσαι καὶ στανικῶς μας.

Τί νὰ κάμωμεν; τὰς τρεῖς τῶν ἐνῷ εἶχαμεν ἐμπρός μας ;

Ἄλλ' ἐκείναι μεταξὺ τῶν ἄγρια φιλονεικοῦσαν,

Καὶ τῆς Ἐρίδος τὸ μῆλον πᾶσα μία ἀπαιτοῦσαν·

Κιὰν ὁ Ζεὺς, καλὴ μου φίλη, δὲν τὰς ἤθελε χωρίσει,

Ἡθελαν ἀναμφιβόλως καὶ εἰς γρόνθους καταντήσει,

Πλὴν ἐκεῖνος, μολονότι τὸν ἐφώνησαν νὰ κρίνῃ,

Δὲν ἤθελον νὰ κρίνῃ, καὶ ἐν τῇ

Ὅχι, δὲν τὸ στέργω, εἶπε· Εἰς τὴν Ἰδην, πλὴν ἡμεῖς,

Καὶ νὰ εὐρετε ἰδέε

Τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Πάριν, αὐτὸς ξεύρει νὰ γνωρίσῃ

Ποία εἶναι ἡ ὠραία,

Ἐμπαίρος εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ φιλόκαλος εἶν' φύσει,

Καὶ ἡ κρίσις του θὰ ᾔται, εἶμαι βέβαιος, δικαία.

Γαλ. Καὶ τί ἔκαμαν Πανόπη ;

Παν. Σήμερον νομίζω, πάγουν στὸ Ἑρμῆδον κατόπι

Γαλ. Καὶ τίς θάλῃ νὰ μᾶς εἴπῃ ἀπ' αὐτὰς ποία θὰ κερδίσῃ ;

Παν. Ἐγὼ σοῦ τὸ προφητεύω· Ἄλλη δὲν θέλει νικήσει,

Παρεκτός τῆς Ἀφροδίτης,

Ἄν δὲν ᾔται ὁ κριτὴς τῶν τυφλῶν ἡ ἀδικοκρίτης.

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

Ὑπόθεσις.

Ἡρα, Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ φιλονεικοῦσαι, ποία
νὰ ἐπάρῃ τὸ μῆλον τῆς Ἐρίδος, ἐπέμθησαν ἀπὸ
τὸν Δία μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τὴν Ἰδην, ὄρος τῆς
Τρωάδος, νὰ τὰς κρίνῃ Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, ὁ
υἱὸς τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ὅπου
ἡ Ἀφροδίτη ὑπερίσχυσε ὑποσχεθεῖσα εἰς τὸν Πά-
ριν τὴν ὠραίαν Ἑλένην τοῦ Μενελάου.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἡρα, Ἀθηνᾶ, Πάρις

ἡ Ἀλέξανδρος.

Ζεὺς.

Ἑρμῆ, πάρ' αὐτὸ τὸ μῆλον κ' ὑπάγε εἰς τὴν Φρυγίαν.
Κάμε μου, υἱέ, προθύμως ταύτην τὴν παραγγελίαν.

Εἰς τὸ Τάρχαρον ἐπάνω, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἰδης,

Τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Πάριν νὰ ποιμαίνῃ θὰ νὰ ἴδῃς·

Ἀπὸ μέρους μου εἰπέ τον· ὁ Κρονίδης τὸν προστάσσει

Ἀμερόληπτα ἐτούτας τὰς θεάς μας νὰ δικάσῃ·

Ἀπ' αὐτὰς, ποία νὰ κρίνῃ εἶναι ἡ ὠραιότερα·

Λαμπροτέραν ποτὲ κρίσιν ἄλλη δὲν εἶδεν ἡμέρα !

Εἰς αὐτὸν τὴν ἀναβέτω· κ' εἰς αὐτὸν θαρρῶν μεγαλῶς·

Στὰ ῥωτικά εἶν' ἄκρος, κ' ἔχει θεῖον ὄντως κάλλος·

Γνώσεις, ἡλέγον, ἐμπειρίαν στὸ ὠραῖον ἔχει φύλον·

Τοῦ ἀγῶνος δὲ βραβεῖον εἶν'. Ἑρμῆ, αὐτὸ τὸ μῆλον·

Ἡ νικήτρι' ἄς τὸ λάβῃ. Ταῦτα πὲς τὸν νέον Πάριν·

Καὶ πρὸς τοῦτοις πρόσθεσις ὅτι θέλω τοῦ γνωρίζει χάριν.

(Πρὸς τὰς θεάς)

Σύρτε λοιπόν, εἴν' ὦρα νὰ ὑπάτε στὸν κριτὴν σας·

Δὲν σᾶς κρίνω· δὲν θὰ γίνω πώποτε διαιτητὴς σας·

Ἐπειδὴ τὸ καλλιστεῖον εἶναι χρεῖα νὰ τὸ δώσω

Εἰς τὴν μίαν ἀπ' τὰς τρεῖς σας, καὶ τὰς δύο νὰ κακῶσω.

Ἐγὼ δὲ ἐξίσου ὄλας, φίλταταί μου, ἀγαπῶ σας,

Καὶ, εἰ δυνατόν, ἐπὶ τοῦ, καὶ τὰς πρεῖς νὰ ἰδῶ νικώσας.

Ὅθεν πρόσφορος δὲν εἶμαι κατὰ τοῦτο δικαστὴς σας.

Ἄματε λοιπόν, κ' αἱ τρεῖς σας, καὶ

Ἐκεῖ κάτω στὴν Τρωάδα,

Ἡρα μου μὲ τὴν Παλλάδα,

Καὶ μετὰ τῆς Ἀφροδίτης,

Θέλετε, ψυχὴ μου ἰδεῖ,

Πῶς αὐτὸς, ὅπου σᾶς στέλλω, ὁ ὠραῖος Τρωάδης

Εἶν' βρεκλικὸς, καὶ εἶναι ἀδελφὸς τοῦ Γανυμήδη,

Ἀπλὸς εἶναι καὶ βουήσιος,

Καὶ ἀδίκαιος καὶ ἴσιος

Καὶ ἀνάξιον καμμία δὲν τὸν θέλετε νομίσαι

Τὸ νὰ σᾶς παρατηρήσῃ.

Ἄφροδ.

Ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, μὲ θάρρος ἤθελα στὸν Μῶμον τρέξει,

Ἄν τὸν ἐθαλλες κριτὴν μας· εἰς τί ἤθελε μὲ φέξειν;

Ἄλλ' ἀρέσκονται καὶ αὐταί;

Ἡρα. ὦ Κυρία Ἀφροδίτη, ὦ! δὲν εἴμεθα τοιαῦτα,

Ὡστε νὰ σὲ φοβηθῶμεν, καὶ ἂν ἤθελεν ἐκλῆξειν

Τὸν ἀγαπητὸν σου Ἄρην.

Τὸν δεχόμεθα, ἅς εἶναι ὅστις δῆποτε, τὸν Πάριν.

Ζεὺς.

Καὶ ἐὰν, φιλιότητ' ἀνέργεις; Τί; τὸ πρόσωπον γυρίζεις;

Κόρη μου, καὶ κοκκινίζεις;

Κ' εἰμίνες σιωπημένη;

Ἡ αἰδὼς εἶν' ἰδιὸν σας, τῶν παρθένων τὰ τοιαῦτα

Ἀλλὰ βλέπω μολταῦτα

Εἰς τὸ πρόσωπόν σου ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένη

Κατευόδιον· πλὴν θέλω ὥστε νὰ μὴν ὀργισθῇτε

Ἐναντίον τοῦ κριτοῦ σας ὅποιά σας νικηθῇτε.

Μὴ τὸν βλάψετε τὸν νέον· εἶν' ἀδύνατον ἐπίσης

Νᾶσθαι ὅλαι σας ὠραῖαι· οὕτω δὲν εἶναι ἡ φύσις.

Ἐρμ. Ἄς ἐπάρωμεν, τὸν δρόμον κατευθεῖαν τῆς Φρυγίας.

Νὰ μ' ἐμπρὸς, ἐσεῖς κατόπιν γρήγορα ἀκολουθεῖτε.

ὦ κυραὶ μου, θαρρῆτε!

Τὸν γνωρίζω γὰρ τὸν Πάριν, εἶν' ὠραίος νεανίας,

Εἶν' ἐρωτικὸς, κ' εἰς ταῦτα εἶναι ἐμπειρὸς νὰ κρίνῃ

Δίκαια θ' ἀποφασίσῃ· εἰς τὸ ἀδίκον δὲν κλίνει.

Ἀφροδ. Τοῦτο εἰς ἐμὲ συμφέρει. Εἶναι ἄρα εὐτυχία

Νὰ μὴ ᾔναι, καθὼς λέγεις, στὴν ψυχὴν τοῦ ἀδίκου.

Εἶναι ἀγαμος ὁ Πάρις; ἢ θὰ ᾔναι νυμφευμένος;

Ἐρμ. Δὲν εἶναι ὁλως διόλου, Ἀφροδίτη, στερημένος.

Ἀφροδ. Τί λέγεις;

Ἐρμ. Δείχνει ὅτι αὐτὸς ἔχει ὡς γυναῖκα μίαν νέαν,

Μίαν εὐμορφὸν Ἰδαίαν,

Ἄλλ' ἀγροίκον καὶ βουνήσιον· πλὴν δὲν εἶναι πολλὴ κλίσας

Μεταξύ των, ἀπὸ ὅ, τι ᾔδυνθη νὰ γωρίσω.

Πλὴν πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις;

Ἀφροδ. Μοῦθε νὰ σὲ ἐρωτήσω.

Ἀθηνᾶ. Κάτι κρυφὸς νυχθαίνεις;

Φίλε, μὲ αὐτὸ τὰ χρέη τῆς πρεσβείας παραβαίνει.

Ἐρμ. δι' ἐσᾶς δὲν ἡμιλοῦμεν· ὡς κακὸ δὲ μὴ τὸ πάρος,

Ἀθηνᾶ, μ' ἐρωτᾷ μόνον ἂν ᾔν' ἀγαμος ὁ Πάρις.

Ἀθην. τί ζητεῖ νὰ ἐξανοῖξῃ μὲ αὐτὴν τὴν ἡμιλίαν;

Ἐρμῆς.

Δὲν ἐξεύρω· πλὴν μοῦ εἶπε πῶς χωρὶς καμμιᾶν αἰτίαν

Ἀθην. Κ' εἶναι ἀγαμος; εἰπέ μου.

Ἐρμ. Δὲν πιστεύω.

Ἀθην. Εἶναι φίλος τοῦ πολέμου;

Εἶν' φιλόδοξος; ἢ ὁλος

Εἶναι τέλειος βουκόλος;

Ἐρμῆς.

Τὴν ἀλήθειαν δὲν ξεύρω· πλὴν καθεὶς ἅς συμπεράνῃ

Πῶς, ὡς νέος, διὰ δοῶν καὶ αὐτὸς θὰ ν' ἀποθάνῃ.

Καὶ θὰ ᾔναι ἓνας χάχας

Ἐὰν δὲν ποθῇ νὰ ᾔναι πρῶτος ὢλων εἰς τὰς μάχας.

Ἀφροδ.

Βλέπεις! δὲν παραπονῶμαι πῶς κρυφομίλει μαζί της

Τὰ τοιαῦτα τὰ νομίζω ἰδιὸν τῶν μεμφιμοίρων

Ἀνθρωπίσκων κακομοίρων,

Ὅχι πλὴν τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐρμ. Τὰ αὐτὰ σχεδὸν καὶ τούτῃ μὲ ἠρώτησε, σ' ὀμνῶ,

Καὶ μὲ λόγια μόνον ὅσα

Καὶ ἐγὼ τῆς ἀπεκρίθην· διὰ τοῦτο μὴ μανίζεις

Μήπως ἔχασες, κυρά μου Ἀφροδίτη, μὴν νομίζεις

Ἐν τοσοῦτοις ἡμιλοῦντες δίχα νὰ τὸ στοχασθῶμεν,

Χωρὶς καὶ νὰ κουρασθῶμεν,

Ἐμᾶκρύνθημεν καμπόσον πλεον ἀπὸ τὰς ἀστέρας.

Κ' ἐσιμώσαμεν στὰς πόλεις, τῆς γῆτιν αὐτῆς σφαίρας.

Κ' εἰς τὸ ὅρος τῆς Τρωάδος, φθάνομεν μετὰ ὀλίγο.

Ἀλλὰ νὰ, τὴν Ἰδὴν βλέπω, καὶ τὸ Τάργαρον ξανοίγω

Καὶ δὲν σφάλλω, ὦ Κυραὶ, καὶ τὸν Πάριν μας ἀκόμα.

Ἡρα. Πλὴν ποῦ εἶναι; δὲν τὸν βλέπω.

Ἐρμ. Πρὸς τ' ἀριστερά, ὦ Ἡρα.

Μὴ στὴν κόρυφν τοῦ ὄρους, στὴν πλευράν, ἐκεῖ τὸ στόμα

Τοῦ σπηλαίου ὅπου βλέπεις, ὅπου εἶναι ὡσανὺ θύρα.

Κεῖ ποῦ εἶναι μὴ ἀγέλη

Ἀπὸ βώδια ἀπειρίαν, ὡσὰν μέλισσαι στὸ μέλι.

Ἡρα. Πλὴν δὲν βλέπω τὴν ἀγέλην.

Ἐρμ. Τί λέγεις; Θεά μου Ἡρα.

Τόσα βώδια δὲν βλέπεις; Ὅπου δείχνω μὲ τὴν χεῖρα,

Ἰσα πρὸς τὸν δάκτυλόν μου, μίαν ἀγέλην ποῦ ἐκβαίνει

Ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰς πέτρας, κ' ἓνα ὅπου καταβαίνει

Ἀπὸ τὸ βουνὸν δρομαῖος,

Μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ στᾶς χεῖρας, ἓνας ῥωμαλαῖος νέος,

Κ' ἐμποδίζει μὴν σκορπίσῃ ἡ ἀγέλη τῶν βωδίων;

Ἡρα. Βλέπω ἓνα.

Ἐρμ. Αὐτὸς εἶναι. Ἀπὸ εἴμεθα πλησίον

Ὡ θεαί, ἂν ἀγαπᾶτε, εἰς τὴν γῆν ἅς καταιοῦμεν,

Καὶ μαζί ἅς πορπατοῦμεν,

Μὴν τρομάξῃ σὰν μάς ἴδῃ ἐρχομένους ἀπ' ἐπάνω.

Ἡρα.

Καλὰ λέγεις, ὦ Ἐρμῆ μου. Κ' ἐγὼ πρώτη νὰ, τὸ κάνω.

Τώρα δὲ, ὦ Ἀφροδίτη, εἶναι χρεῖα ἐσὺ πρώτη

Νὰ μᾶς ὁδηγῇς διότι —

Ξεύρεις κάλλιστα τὰ μέρη· ἐπεὶδὴ καθὼς δοῶν,

Ἐκατέβηκας πολλάκις εἰς τὸν φίλον σου Ἀγχισην.

Ἀφροδ.

ὦ! τὰ σκώμματά σου, Ἡρα, παντελῶς δὲν μὲ πειράζουν.

Ἐρμ. Θέλω γὰρ σᾶς ὁδηγήσειν.

Ἐπεὶδὴ κ' ἐγὼ καμπόσον ἐδιέτριψα στὴν Ἰδὴν,

Ὁ Ζεὺς ὅταν ἀγαποῦσε τὸν καλὸν τοῦ Γανυμήδην.

Μ' ἔστειλεν ἐδῶ πολλάκις καὶ ἐκῦταξεν τὸν νέον

Κρόταν ἄετος ἐγίνῃ μὲ αὐτὸν συνεπετοῦσα,

Καὶ τὸν ἐσυμβοηθοῦσα ἡ βοῦκορδοῦσα

Νὰ ἀναβῇ τὸν ὠραῖον.

Κὰν ἡ μνήμη μου δὲν σφάλλῃ.

Ἀπὸ ταύτην δὲ τὴν πέτραν, βέβαια δὲν εἶναι ἀλλή,

Ἀρπαξ ὁ Ζεὺς μας τότε, Ἡρα, τὸν ἐρώμενόν του.

Ὁ μὲν ἔτυχε σφυρίζων τότε εἰς τὸ παίγνιον τοῦ,

Ὁ δὲ Ζεὺς ἀπ' ὀπισθεν τοῦ εἰς τὴν γῆν κάτω πετάσας,

Κ' ἔλαφρά τὸν νεανίσκον μὲ τοὺς δυνάας τοῦ πιάσας,

Καὶ αὐτὴν τοῦ τὴν τιάραν μὲ τὸ στόμα τοῦ δαγκάσας,

Εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐπάνω τὸν ἐπῆρε τρομασμένον.

Κ' ἔχοντά τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸν Δία γυρισμένον.

Τότε ἐγὼ τὴν σύριγγά του ἐνθυμούμαι πῶς ἐπῆρα.
Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦπεσε νάπὸ τὴν χεῖρα.

Ἀλλὰ νάτος ὁ κριτής σας.

Χαιρετῆστε του κ' ἢ τρεῖς σας.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε Πάρι!

Πάρ. Καλῶς ὤρισες, ὦ νέε!

Ποῖος εἶσαι; καὶ τί θέλεις; ποῖαι εἰν' αἱ σύντροφοί σου;

Αὐταὶ δὲ αἱ τρεῖς γυναῖκες, ὅπου κουβαλεῖς μαζὶ σου;

Δὲν εἶναι διὰ τὰ ὄρη τόσον εὐμορφὰ κηώραιαι.

Ἑρμ. Αὐταὶ δὲν εἶναι γυναῖκες· εἰν' Ἀλέξανδρε, ἡ Ἥρα,

Κι' Ἀθηνᾶ κ' ἡ Ἀφροδίτη· κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἑρμῆς τῶν,

Καθὼς βλέπετε καὶ τὰς τρεῖς τῶν.

Ἀπ' τὸν Ὀλυμπόν τὰς πῆρα.

Κ' εἰς ἐσέ ὁ Ζεὺς μᾶς στέλλει.

Πλὴν τί τρέμεις, καὶ χλωμιάζεις;

Δὲν εἶναι διὰ κακόν σου· μὴ φοβῆσαι, μὴ τρομάξῃς.

Εἰς τὸ κάλλος τῶν νὰ γείνης δικαστὴς σήμερον θέλει.

— Ἐπειδὴ καὶ εἶσαι, λέγει, καὶ ἐσὺ αὐτὸς ὠραίος,

Καὶ εἰς τὰ ἑρωτικά ἀκρόμῃ ἔμπειρος καὶ σοφὸς νέος,

Διὰ τοῦτο, εἰς σέ δίδω νὰ τὰς κρίνης ἐσὺ μόνος.

Τὸ δὲ ἄλλον τοῦ ἁγῶνος

Τὸ μανθάνεις ἀναγνώσας τοῦτο δὲ τὸ μῆλον, Πάρι.

Πάρ. Νὰ τὸ ἰδῶμεν τί λέγεις; (« Ἡ ὠραία νὰ τὸ πάρῃ »)

Καὶ πῶς, δέσποτα Ἑρμῆ μου, ἐμπορεῖ θνητὸς χωρίτης,

Ἕνας οὐρεῖος βουκόλος, ὡς ἐμέ, κριτὴς νὰ γείνη;

Καὶ τριῶν θεῶν τὸ κάλλος, καὶ τοιούτων, νὰ τὸ κρίνῃ;

Εἰς αὐτὸ ἀρμόζει μᾶλλον ἕνας τρυφηλὸς πολίτης.

Δι' ἐμέ εἰν' ἔργον μέγα.

Τοῦτο μόνον ἐγὼ ξεῦρω ποῖα δάμαλις ἡ αἶγα

Εἶνε ἡ εὐμορφωτέρα.

Κι' αὐτὸ κάμνω ὀλημέρα.

Αὐταὶ δὲ εἶναι ὁμοίως

Εἶναι εὐμορφαι, καὶ ποῖος

Ἐμπορεῖ τοῦ ὀφθαλμοῦ του ἀπ' τὴν μὴν νὰ ξεκολλήσῃ,

Κ' εἰς τὴν ἄλλην νὰ τοὺς στήσῃ;

Ὅποιαν πρωτοκυτάξῃ, ἀπὸ ὅλας τὴν νομίζει

Ὡς πολὺ ὠραιότεραν.

Δὲν χορταίνει νὰ τὴν βλέπῃ. Ὅταν πάλιν στήν ἑτέραν

Τ' ὄμμα του ἐναενίξῃ,

Τὴν ψυχὴν του αὐτὴ πάλιν ὀλην τὴν αἰχμαλωτίζει.

Καθελθὼν, ἐμαγεύθῃ ἀπὸ τὸ πολὺ τῶν κάλλος.

Κι' οὐκ ἀλάττωρος λυποῦμαι πᾶς δὲν εἶμαι ἄργος ἄλλος,

Νᾶμαι ὅλος ἕνα ὄμμα,

Νάμπορῶ νὰ τὰς κυτάξω, ὦ Ἑρμῆ, μ' ὄλον τὸ σῶμα.

Ἰσως θὰ γενῶ κριτὴς τῶν.

Θὰ τὸ δώσω κ' εἰς τὰς τρεῖς τῶν.

Ἐπειτα καὶ ἕνα ἄλλο τοῦ Διὸς εἰν' ἀδελφὴ τοῦ ἐσέ.

Ἡ χρυσόθρονος ἡ Ἥρα, καὶ συγχρόνως καὶ γυνὴ του.

Θυγατέρες του δὲ αὐταὶ κ' εἶναι δύσκολος ἡ κρίσις.

Ἑρμ. Τοῦτο, Πάρι, δὲν τὸ ξεῦρω. Ἀλλὰ βίμως μὴν νομίσῃς

Πῶς ἔμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃς. Θὰ γενῇ ἡ προσταγὴ του.

Πάρις.

Πλὴν, Ἑρμῆ μου, νὰ τὰς πείσῃς ὥστε νὰ μὴ μ' ἀργισθῶσιν

Ὅποιαι τῶν νικηθῶσιν.

Ναί, νὰ μὴν ἀναγκασθῶσιν.

Ὡς τῶν ὀφθαλμῶν μου σφάμας τὸ τοιοῦτό νὰ νομίσουν.

Ἑρμῆς.

Λέγουσιν πῶς εἰς τοῦτο στέργουν. Ἀργίσεις λοιπὸν τὴν κρίσιν.

Πάρ. Τί νὰ κάμω! Εἶν' ἀνάγκη. Νὰ, εὐθὺς θέλω ἀρχίσαι.

Ἀλλὰ πρῶτα θὰ ρωτήσω

Ἐάν οὕτως ὅπως εἶναι φάνη νὰ τὰς ξετάξω,

Ἡ ἂν πρέπῃ νὰ τὰς γούσω.

Ὡστε ἀκριβῶς καθ' ὅλα, ὦ Ἑρμῆ, νὰ τὰς κυτάξω.

Νὰ ἰδῶ ὅλα τὰ μέρη ἐν πρὸς ἐν τῆς καλλονῆς τῶν.

Ἑρμ. Ἀπὸ σὲ κρέματα τοῦτο πρόστασας, εἶσαι κριτὴς τῶν.

Ὅπως θέλεις.

Πάρ. Ὅπως θέλω! Νὰ γδυθῶν θέλω εἰπεῖ τας.

Ἑρμ. Γυμνωθῆτε, ὦ Κυρίαι! Σὺ δὲ παρατήρησέ τας.

Ἐγὼ δὲ νὰ, ποῦ γυρίζω.

Ἀφροδ. Κάλλιστα, ὠραῖε Πάρι! κ' ἐγὼ πρῶτη νὰ, ἀρχίζω.

Θὰ ἰδῇς πῶς δὲν κομπάζω εἰς τοὺς πῆχεις τοὺς λευκοὺς μου,

Κ' εἰς τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς μου.

Ἀλλὰ ὅτι ἔχω ὅλα ὠραιότατα ἐπίσης.

Ἀθην. Μὴ, ὦ Πάρι, τὴν ἐκδύσῃς!

Τὸν κεστὸν τῆς πρὶν ἐκβάλῃ.

Ἐμπορεῖ νὰ σὲ μαγεύσῃ· εἶναι μάγισσα μεγάλη.

Μάλιστα δὲν ἦτο χρεῖα νὰ ἐλθῇ καλλωπισμένη,

Καὶ μὲ χρώματα τοσαῦτα εἰς τὰ μούτρα ἀλειμμένη,

Ἀλλὰ ἔπρεπε τὸ κάλλος γυμνὸν μόνον νὰ σοῦ δείξῃ,

Κι' οὕτως, ὡς σωστὴ εἰσαίρα, νὰ ζητῇ νὰ σὲ ἐκπλήξῃ.

Πάρ. Ἐχουν δίκαιον, καὶ βάλε ἐκεῖ πέρα τὸν κεστὸν σου.

Ἀφροδ. Καὶ τὴν περικεφαλαίαν, Ἀθηνᾶ, πῶς δὲν ἐδιδάξεις;

Ἀλλὰ σείεις μου τὸν λόφον φοβερὰ τὸν τρίχινόν σου,

Καὶ τὸν δικαστὴν τρομάζεις;

Ἡ φοβεῖσαι τὸ τοιοῦτο βέβαια μὴν ἀποκρύψῃ

Τὴν γλαυκότην καὶ τὴν χάριν τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν σου,

Τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦ λόφου τοῦ τριχίνου ὅταν λείψῃ;

Ἀθην. Νὰ, τὴν ἐκβαλε, σιώπα.

Ἀφροδ. Νὰ, κ' ἐγὼ τὸν κεστὸν τώρα.

Ἥρα Νὰ γδυθῶμεν εἶναι ὦρα.

Πάρ. Μόνοι εἴμεθα, Κυρίαι, δὲν εἶναι κανένας ἄλλος.

Ζεῦ τεράστιε! τί θέα!

ὦ! τί ἡδονή! τί κάλλος!

Ἡ παρθένος! ὦ, τί νέα!

Τὸ βασιλικὸν εἰς ταύτην καὶ σεβάσιμον ἐμπρέπει.

Εἶναι ναί, τῇ ἀληθείᾳ

Ἀξίον διὰ τὸν Δία.

Αὐτὴ δὲ πῶς γλυκοβλέπει!

Ποῖον πῦρ στὰ βλέμματά της!

Τί ἐλκυστικόν, τί χάριν ἔχει τὸ μειδιάμά της;

Ἐνεπλήσθῃν εὐτυχίας

Νὰ, στιγμὰς τρισμαχαρίας!

Ἀλλὰ θέλω κάθε μίαν,

Ἐκ ἥναι ὀρισμὸς σας, νὰ εἶς ἰδῶ κατ' ἰδίαν.

Εἴμ' ἀμφοῖν, δὲν ξεῦρω ποῖον πρῶτον νὰ κυτάξω.

Χωριστὰ σας κάθε μίαν πρέπει νὰ εἶς ξετάξω,

Κ' εἰς τὰς τρεῖς περιπλανῶνται, ὦ θεαί, τὰ βλέμματά μου.

Ἀφροδ. Στέργομεν.

Πάρ. Σεῖς ὁμῆς. Σὺ δὲ, Ἥρα, ὦ θεά μου,

Μεῖν' ἐδῶ μαζὶ μου τώρα.

Ἥρα. Μένω χεῖταν μ' ἐξετάσῃς, θὰ ἰδῇς ὅποια ὥρα

Ἐτοιμάζω σου, ὠραῖε Πάρι, πρὸς ἀνταμοιβὴν σου.

Ἄν ἐμέ ὠραῖαν κρίνης, θέλω, ὄχι τὴν Φρυγίαν,

Ἀλλὰ ὅλην τὴν Ἀσίαν,

Δώσω· στήν ὑποταγὴν σου.

Πάρ. Διὰ δῶρα, θεά Ἥρα, δὲν θέλω ποτὲ μου κρίναι.

Πλὴν ἄλλ' ὕπαγε· καὶ ὅ,τι εὗρω δίκαιον θά γινῇ.
Ἐλθέ Ἀθηνᾶ.

Ἀθην. Ἰδοὺ με. Ἄν ὠραίαν μὲ δικάσῃς,

ᾧ ἀνδρειωμένε Πάρι, τὴν Τρωάδα θά δοῦσῃς.

Πάντα θά νικήσῃ στάς μάχας· καὶ πολέμιστῃν μεγάλων,

Καὶ θριαμβευτὴν σέ κάμνω, ὡς οὐδένα σχεδὸν ἄλλον.

Πάρ. Ἀπὸ μάχας καὶ πολέμου, ὦ Παλλὰς, δὲν ἔχω χρεῖαν.

Δὲν θεωρεῖς ποῖα εἰρήνη βασιλεύει στήν Φρυγίαν;

Ἦσυχος εἶν' ὁ λαός μας.

Δὲν βλέπω ἀπ' ἄλλο μέρος πῶς νὰ ᾔναι ὁ ἐχθρός μας·

Θάρρει πλὴν, δὲν ἀδικεῖσαι, ἂν καὶ δὲν λαμβάνω δῶρα.

Σ' ἰδὼ ἀρετὰ, ἐνδύσου.

Μὲ τὴν περικεφαλαιάν πάλιν, ὡς καὶ πρότερον, στολίσου.

Ὑπαγε. Ἡ Ἀφροδίτῃ ἄς ἐλθῇ, πλεόν εἶν' ὦρα.

Ἀφροδ. Νά με, φίλτατε, σιμὰ σου. Ἀκριβῶς ἐξετάσέ μου,

Πάρι, ὅλα μου τὰ κάλλη. Καί, ἂν θέλῃς, ἀκουσέ μου.

Καὶ προτοῦ γνωρίζουσα σε εὐμορφον, ὡς οὐδεὶς ἄλλος,

Ὅσοις τρέφει ἡ Φρυγία, σ' ἐμακάριζα στὸ κάλλος.

Πλὴν σὲ μέμφομαι διότι δὲν ἀφήκας τοὺς σκοπέλους—

Καὶ τὰ βώδια καὶ τὰς πέτρας, καὶ νὰ ζῇς στήν πολιτείαν,

Ἀλλὰ φθείρεις τόσον κάλλος εἰς αὐτὴν τὴν ἐρμείαν.

Τί καλὸν σ' αὐτὰ τὰ ὄρη θ' ἀπολαύσης ἐπὶ τέλους;

Τί θέλουν κερδοῖς οἱ βόες τὸ κατόπιν τῶν νὰ τρέχῃς,

Ἀπ' αὐτὴν τὴν καλλονὴν σου; Ἦδη ἔπρεπε νὰ ἔχῃς

Σύζυγον, ὅχι χωρίτιν, καθὼς τὰς γενεὰς ἡ Ἰδα,

Ἀλλὰ μίαν Ἑλληνίδα,

Ἐκ Κορίνθου ἢ Ἀργεῖαν,

Ἢ ἀπὸ τὴν Λακωνίαν,

Καθὼς εἶναι ἡ Ἑλένη,

Νεανὶς ὠραιότατη,

Μὲ ἐμὲ ὁμοιοτάτη,

Ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀγαπάται ἀπ' τὴν φύσιν γεννημένη.

Βέβαια, ἅμα σὲ ἰδῇ, εὐθὺς ὅλα θά ἀφήσῃ,

Καὶ εἰς σὲ δοθεῖσα ὅλη, θέλει σὲ ἀκολουθήσῃ.

Θάκουσες νὰ διηγῶνται δι' αὐτὴν τὴν Ἑλληνίδα.

Πάρ. Παντελῶς, ὦ Ἀφροδίτῃ· κ' ἐπεθύμουν νὰ μοὺ δώσῃς

Μίαν ἀκριβῆ ἰδέαν· θὲν νὰ μὲ υποχρεώσῃ.

Ἀφροδ. Τὴν ἐγέννησεν ἐκείνη ἡ ὠραιότατῃ Ἀθήα.

Ἢ μὲ τὴν ὀπίαν, Πάρι, ὁ Κρονίδης συνενώθη.

Εἰς λευκὸν, ὠραῖον κύκλον ὅταν ἐμεταμορφώθη.

Πάρις. Πῶς εἶναι τὸ πρόσωπόν της;

Ἀφροδ. Λευκὴ μὲν, ὡς γεννηθεῖσα

Ἀπὸ κύκλον· ἀπαλῇ δε, ὡς σ' αὐτὸν μέσα τραφεῖσα.

Ἀλλ' ἀκόμη εἶν' ἐκείνη

Δυνατὴ καὶ ῥωμαλαία.

Περὶσπούδαςτος δὲ τόσον, ὥστε πόλεμος ἐγίνη.

Δι' αὐτὴν, ὅταν ἀρπάχθῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν Θησέα.

Ὅταν ᾔτο ἐπὶ κόρη. Ἀφού δὲ ἡλικιώθη,

Τὴν ζητοῦσαν διὰ νύμφην ὅλ' οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Μενέλαος δὲ ὅλῳν ἐπροκρίθη, καὶ ἐδόθη

Διὰ σύζυγος σ' ἐκείνον.

Ἄν δὲ θέλῃς, θέλω κάμει σύζυγος αὐτῆς νὰ γένῃς.

Πάρ. Πῶς εἶν' ὁ τρόπος, ὦ θεά μου, γυναικὸς ὑπανδρευμένης;

Ἀφροδ. Εἶσαι ἀγροίκος καὶ νέος· ἐγὼ τρόπους θά σοὺ εὗρω.

Πάρις.

Ἀλλὰ πῶς, κ' ἐμὲ εἰπέ τους· κ' ἐγὼ θέλω νὰ τοὺς ἐξύρω.

Ἀφρ. Σὺ μὲν νὰ ἀναχωρήσῃς, Πάρι, ἀπὸ τὴν Τρωάδα,

Νὰ δῇς τάχα τὴν Ἑλλάδα.

Ὅσάν φθάσῃς εἰς τὴν Σπάρτην, ὅς σε ἰδῇ ἡ Ἑλένη.

Τὰ λοιπὰ ἐγὼ τὰ κάμνω· πῶς ἔχει νὰ σ' ἀγαπήσῃ,

Καὶ νὰ σοὺ ἀκολουθήσῃ.

Πάρ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω πῶς γυνὴ ὑπανδρευμένη

Μ' ἓνα βάρβαρον νὰ φύγῃ, καὶ τὸν ἄνδρα της ν' ἀφήσῃ.

Ἀφροδ. Ἐγε θάρρος περὶ τούτου. Ἐχω δὴ υἱὸς ὠραίους,

Πόθον κ' Ἐρωτα τοὺς λέγουσιν· τοὺτους μου τοὺς καλοὺς νέους

Θέλω σοὺ τοὺς παραδώσει.

Ὅδηγοὶ νὰ σοὺ γενώσι.

Ὁ μὲν Ἐρως θέλει ὅλος τὴν Ἑλένην κυριεύσειν,

Καὶ τοσοῦτον τὴν μαγύσειν,

Ὅστε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐρωτευθῇ μαζί σου.

Σὲ δ' ὁ Πόθος περιγύσει, καὶ ὅλα κάμῃ ἡ μορφὴ σου

Νὰ γενῇ ἀπ' ὅ,τι εἶναι πλέον ἐρασμιωτέρα

Κιζῆσιγαπητοτέρα.

Θὰ ἐλθῶ κ' ἐγὼ ἀτῆ μου,

Καὶ τὰς χάριτας ἀκόμη θέλω τὰς παρακαλέσει.

Διὰ νὰ ἐλθοῦν μαζί μου,

Καὶ τοιοιτοτρόπως ὅλοι θέλωμιν τὴν καταπεῖσει.

Πάρ. Ἀθλὸν μὲν, ὦ θεά μου, πῶς αὐτὰ θέλουσι γένειν·

Πλὴν ἐγὼ ἀγαπῶ ἤδη τὴν ὠραίαν μου Ἑλένην,

Καὶ μὲ φαίνεται, τὴν βλέπω, κηῖτι πάγω στήν Ἑλλάδα,

Καὶ πῶς εἶμαι εἰς τὴν Σπάρτην, τὴν εὐλογημένην χώραν,

Καὶ τὴν φέρω στήν Τρωάδα,

Καὶ μὴ κάμνων ταῦτα ὅλα, θλίβομαι σ' αὐτὴν τὴν ὥραν.

Ἀφρ. ὦ Πάρι, μὴ τὴν ἐρασθῇς, προτοῦ μὲ ἀνταμείψῃς,

Καὶ μὲ τῆς νίκης σήμερον τὰς δάφνας μὲ καλύψῃς.

Ἐμὲ, τὴν προξενήτριαν.

Πρέπει κ' ἐμὲ νικήτριαν,

Καὶ ὡς παρὰ νυμφόν σας,

Συμμέτοχον νὰ μ' ἔχετε τῶν γάμων, κ' ἑορτῶν σας,

Καὶ μὲ ἐσὲ νὰ εὐφρανθῶ στὰ ἐπινίκια σου.

Μ' αὐτὸ τὸ μῆλον, κ' ἔρωτας, καὶ κάλλος εἶν' δικὰ σου

Καὶ τὴν Ἑλένην νύμφην σου βέβαια θ' ἀποκτήσῃς.

Πάρ. Μετὰ τὴν κρίσιν τρέμω πλὴν νὰ μὴ μὲ ἀπατήσῃς.

Ἀφρ. Νὰ σοὺ ὁμῶς ἀπαίταις;

Πάρ. Ὅχι! πλὴν θέλω πάλιν νὰ μοὺ υποσχθῇς.

Ἀφρ. Καὶ πάλιν σοὺ ὑπόσχομαι γυναῖκα τὴν ὠραίαν

Ἑλένην νὰ σοὺ δώσω,

Καὶ νὰ ὑπάγω μετὰ σοῦ, Ἀλέξανδρε, στήν νέαν.

Κ' εἰς ὅλα νὰ συμπράξω, καὶ νὰ τὸ κατορθώσω.

Κ' εἰς τὴν Τρωάδα μὲ ἐσῆς νὰ ἐπιστρέψω Πάρι.

Πάρ. Τὸς χάριτας, τὸν Ἐρωτα, τὸν Πόθον θέλεις πάρει

Ἀφρ. Θάρρει αἱ ὑποσχέσεις μου δὲν εἶναι μὲ ἀπάτην,

Καὶ τὸν Ὑμέναιον αὐτὸν, τοῦ γάμου τὸν Προστάτην,

Θὰ φέρω, τὸν πιστότατον τῶν νεονύμφων φίλον.

Πάρ. Τοὺς θεοὺς δέχομαι θεά. Λάβε λοιπὸν τὸ μῆλον.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΝΑΝΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΡΩΣ ΣΙΚΟΝ. (1)

Ἡ Ἄννα ἦτον ἡ μήτηρ τῆς μνηστῆς τοῦ Σερ-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 87.